BjäreAnor

nummer 1 2014

Bjäre Släktring 1964

En industri ser dagens ljus

Bäckamannen i Stensån...

Docka-Bengtens Nils

Bjäre Släktring

Föreningens lokal: Församlingshemmet, Hallavaravägen 8 i Hov

Bjäre Släktring bildades den 23 januari 1964

Bankgiro 360-6688 · Medlemsavgift 150:-, Familjemedlem 50:-

Styrelse

Ordförande Bjarne Larsson
Svartbrödragatan 9, 264 35 Klippan
073-0204328
e-post: bjarne@bjareslaktring.org

Vice ordförande Thommy Svensson
Värmdögatan 90, 257 33 Rydebäck
0768-008430
e-post: thommy@bjareslaktring.org

Sekreterare Gun Pålsson
Tuvelyckans gård, Mellanvägen 176,
269 96 Båstad
0431-742 21
e-post: gun@bjareslaktring.org

Kassör Göran Toral
Ängalagsvägen 109, 269 76 Torekov
0708-58 57 91
e-post: goran.toral@bjareslaktring.org

Vice kassör Ove Johansson
Doktorsgatan 2, 262 52 Ängelholm
0709-18 17 52
e-post: ovej1948@hotmail.com

Kenneth Nilsson
Elestorpsvägen 131
269 91 Båstad
070-553 85 49
e-post: kenneth@bjarenet.com

Redaktör Georg Ohlsson
Bäckvägen 6, 269 73 Förslöv
0431-43 17 81
e-post: georg@komtill.se

Marianne Orsander
Förvaltarevägen 26, 269 34 Båstad
0431-753 87
e-post: marianne.orsander@gmail.com

Möten och träffar

Vi finns i Församlingshemmet på Hallavaravägen 8, Hov.

- **Årsmötet**
är den andra måndagen i mars månad.
- **Släktforskningens dag**
inträffar varje år den tredje lördagen i mars.
- **Öppet hus**
varje 2:dra måndag kl. 18.00 varje månad hela året samt några utvalda datum utöver det.

Datum under våren och sommaren

13 jan måndag	kl. 18-21
22 jan onsdag	kl. 18-21
28 jan tisdag	kl. 13.30-16.30
10 feb måndag	kl. 18-21
19 feb onsdag	kl. 18-21
25 feb tisdag	kl. 13.30-16.30
5 mars onsdag	kl. 18-21
10 mars måndag (Årsmöte)	kl. 19-22
22 mars lördag (Släktforskningens dag)	
25 mars tisdag	kl. 13.30-16.30
8 april tisdag	kl. 13.30-16.30
14 april måndag	kl. 18-21
23 april onsdag	kl. 18-21
6 maj tisdag	kl. 13.30-16.30
12 maj måndag	kl. 18-21
21 maj onsdag	kl. 18-21
4 juni onsdag	kl. 18-21
9 juni måndag	kl. 18-21
14 juli måndag	kl. 13-17
11 aug måndag	kl. 13-17

Se även hemsidan för uppdaterad info. www.bjareslaktring.org

OBS! Veckodagarna och tiderna.

Föreningen är ansluten till

Bjäre Släktring är ansluten till **Sveriges Släktforskarförbund**. Sammanhållande organ för den svenska släktforskarrörelsen för att gagna medlemmarnas intressen och öka förståelsen för släktforskningen som kulturfaktor, ideell rörelse och vetenskap.

Adress
Anderstorpsvägen 16
171 54 Solna
08-695 08 24

Bjäre Släktrings lokaler, Församlingshemmet i Hov. Hallavaravägen 8

Hemsidan

www.bjareslaktring.org
Webredaktör Magnus Persson
Folkparksvägen 3 C, 227 30 Lund
e-post: webredaktor@bjareslaktring.org

Släktringen lånar ut

- avskrifter 10:-/månad
- böcker 10:-/månad

Bjäre Släktring har

- ett stort arkiv med avskrifter ur alla socknar i Bjärebygden, S Halland m.m
- microfilmer och microkort
- databaser på CD-Rom och i dator
- bibliotek med böcker från olika orter
- diverse antavlor
- licens till Arkiv Digital Online i lokalen

Bjäreanor

Medlemstidning med 2 nr/år.
I redaktionen: Ove Johansson, Bjarne Larsson, Göran Toral och Georg Ohlsson.
Ansvarig utgivare: Bjarne Larsson.
Prod: Grafiska förmedlingen Gorgart, Förslöv 2013.
e-post: bjareanor@bjareslaktring.org

Ur ordförandens synvinkel

Vi börjar närma oss ett nytt år. Det är inte vilket år som helst. 2014 har Bjäre Släktring 50 års jubileum.
Ni som har minnen från det att föreningen startade och fram till idag, hör av er, Eftersom vi har tänkt att göra någon form av jubileumsskrift.

Under året som gått har vi haft sommaröppet i juli och augusti för de som är långväga gäster och medlemmar, Släktforskarträff den 19 oktober i Halmstad samt arkivens dag i november i Båstad. Förutom våra egna öppet hus och liknande, naturligtvis.
Visste ni att julgranen är en tradition från Tyskland som började på 1500-talet? Under 1600-talet började man dela ut julklappar. Man smög sig fram till dörren och la klapparna sedan klappade man på dörren och sprang där ifrån.
Julskinkan är en mycket gammal tradition som kunnat spåras till förkristen tid.
Adventsstjärnan kom från Tyskland i början av 1800-talet. I Sverige började det att komma adventsstjärnor i början av 1920-talet.
Julkärven är från 1700-talet och det var till asguden Tors bockar.
Det var lite historia om högtiden som nalkas.
Jag önskar er alla

God Jul och ett Gott Nytt År

Bjarne Larsson, ordf.

Omslagsbilden

Skolfoto från småskolan i Varan (Västra Karups socken).
Har du fler skolkort från Bjäre?
Kontakta Göran Toral,
e-post: goran.toral@bjareslaktring.org

Innehåll

Ur ordförandens synvinkel
Bjarne Larsson 3
En industri ser dagens ljus
Ester Isaksson 4–5
Bäckamannen i Stensån...
Thommy Svensson 6–7
Docka-Bengtens Nils
Christel Lindström 8–9
Hallingasöndan
Thommy Svensson 10–11
Efterlysning
Red 11
Den grymme fogden Pål Rasmus på Vallen
Thommy Svensson 12–13
Foton från Barkåkra
Ove Johansson (Thure Karlssons bilder) 14
Räkenskapsbok från 1700-talet
Ove Johansson 15
Redaktionellt m.m
Red 16

En industri ser dagens ljus

Av Ester Isaksson

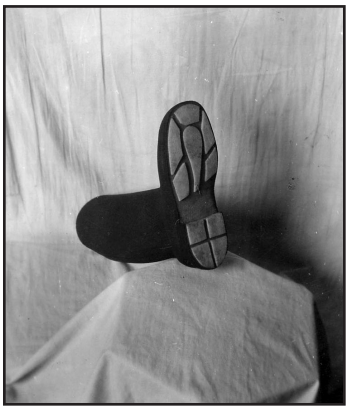

Två skomakare övergav syl och pligg och en målare lämnade pensel och pyts. Det var i början av år 1931, då arbete pågick i Torekovs hamn. Här fanns inga jättemaskiner i gång, men många villiga armar som hanterade stenbjörn, borr och släggor. Det var ett slipprigt och halt arbete som fordrade starka don för hand och fot. Men var fanns de i dessa svåra tider?

Ortens skomakare Martin Paulsson blev överhopad med stövlar och vantar som han lagade med läder. Men ack, de höll inte länge. Martin satt och grunnade. ”Bättre brödlös än rådlös – jag försöker med det här nya” (rågummi), tänkte han. Han klistrade lappar av rågummi under sulor och inuti vantar och, si – det blev godkänt av kunderna.

Bums kom en ny impuls. Varför inte göra vantar och stövlar av detta tröga, varma och vattentäta material? Här var ingen tid att förlora. Som en blixt for han på cykeln upp till Slättaröd till sin gamle läromästare, skomakare Edvin Isaksson. Diskussionens vågor gick höga och pennspetsarna raspade över pappersarken och snart var de överens om en rymlig och bra modell.

”Vi måste ha tillstånd att tillverka och sälja och vem kan utföra ritningar åt oss?” – ”Inga problem”, sa Edvin ”brorsan Emil har från barnsben haft ritning till hobby och han har som vuxen tagit examen på Hermods i maskinritning”.

Emil invigdes i planen och antog utmaningen. En skiss kom till, som jämte behöriga skrivelser avsändes till Patent- och Registreringsverket. Patent beviljades och nu var det ingen hemlighet längre. Så fort första paret stövlar kom i bruk, började beställningar flyta in från när och fjärran.

”Vi hinner inte med och våra verkstäder är för små!” Då kom målaren, han som lärt Emil de rätta penseldragen, kol- ved- och färghandlaren, hembygdsforskaren med mera, Sture Holmberg med förslag om en tomt i närheten av sin villa och affär. Sture tyckte också att aktiebolag borde bildas. Vidare föreslog han att han skulle ta kontakt med sin leverantör disponent Käll Friberg på Sylvan och Qvibelius i Helsingborg. De slog till och överlät Sture att förbereda sammanträde.

Allt gick på nolltid. Firma Rågummiindustri var ett faktum. En stor tomt inköptes med tanke på kommande behov. Byggmästare Ekensteen åtog sig bygget. På den tiden behövdes inga tillstånd, men ett bekymmer infann sig. ”Var skall vi tillverka varorna under tiden? Våra verkstäder är för små”.

Emil bodde med sin hustru Ester i ett hus som de 1929 byggt åt sig i Varan. ”Mja..” sa Emil. ”Vi har två halvfärdiga rum och en rymlig källare. Duger de?” Jajamensan, rummen möblerades med kraftiga arbetsbord och stora fotogenlampor. Elnätet sträckte sig inte ovan Stenlid, där Emils hus ligger.

Nu blev det liv och rörelse i Varan. Modellerna skars ut och klistrades samman för hand. Arbetskraft saknades inte, de stod formligen i kö. Många for på cykel eller med bil ut i nejden och tog upp order. Alla var glada över att kanske en industri sett dagen ljus i Torekov. Vintern var en tyst och död tid då alla sommargäster lämnat samhället.

Den 1 december stod den lilla moderna fabriken inflyttningsklar. Den var ljus och trevlig och i någon mån handikappvänlig med inga eller lägre trösklar och lite bredare dörrar, eftersom Edvin Isaksson var rullstolsburen. Vidare fanns centralvärme och WC. I källarplanet fanns badrum där till och med ortens folk kunde beställa bad – utan tvål, handduk och badsalt – till ett pris av 1 krona.

Till en början var Holmberg både kontorist och vaktmästare. Fram på vårkanten anställdes Henry Johansson och för kontoret en ung lovande grabb vid namn Sven Boström från Helsingborg och en dito äldre med namnet Deen från Halmstad. Så fick Sture Holmberg mer tid för sin privata rörelse och sin älskade hembygd och museet vid hamnen.

Arbetet fortsatte i jämn rytm till en dag danskarna fått upp ögonen för den svenska rågummistöveln. Ingenjör Halling från Glostrup utanför Köpenhamn upplät lokal om Torekov ville sända över arbetsledare. Visst gick detta. Bröderna Isaksson och målaren Ivar Nilsson ställde upp. Det var likadant i Danmark som här, det fanns gott om villiga medhjälpare. Efter några månader var svenskarna hemma igen och en liten fabrik i Danmark i fullt arbete.

Nu var allt frid och fröjd, men sjukdom kan slå till var och när som helst. Här var det kontorist Deen som drabbades av en långvarig sjukhusvistelse. Det blev nya bekymmer för Martin, Emil och Edvin, men allt ordnade sig. Berhard Johansson som övertagit Bror Hageltorns kemikalie- och sybehörsaffär (nuvarande Elbings) erbjöd sig att hoppa in vid behov. Hustrun Ellen klarade galant affären och Berhard var ju inte långt borta.

Lugnet lägrade sig åter över rågummiföretaget, men så småningom började Martin att längta efter friare arbetstider. Han fick ingen tid över för havet och båten och dessutom var han hårt engagerad i det kommunala. Martin och Henry Johanson (campingen) lämnade Rågummiindustrin och startade eget.

Depressionen en bit in på 30-talet gjorde att efterfrågan på rågummistövlar gick ner och dessutom började den nya Tretornstöveln ta marknadsandelar. Ägarna beslöt därför att avveckla firma Rågummiindustri. Köpare fanns på nära håll. Genom alla förfrågningar som under årens lopp kommit in till kontoret på diverse gummiprodukter insåg Sven Boström och Berhard Jorlén (som bytt efternamn för att undvika förväxling med grannen Berner Johansson som hade pappershandel) att det borde gå bra att rekonstruera företaget och jobba vidare. Edvin tog själv över sitt gamla skomakeri medan Emil stannade kvar som verkmästare i det nybildade företaget Nordiska Latexfabriken AB. Året var 1938.

En dansk specialist på dopade varor i naturgummi vid namn Andersén anställdes under en upplärningsperiod. Snart var produktionen i full gång. Man gjorde korta och långa handskar, fingertutor samt vita nappar, som såldes under Stille Werners varunamn ”Stilles vita napp”.

Så kom krigsutbrottet och därmed stryptes möjligheten att skaffa råvaror.

Boström och Jorlén köpte då in sig i Trönninge gummifabrik, som ägdes av Gunnard Rössel.

Emil Isaksson med familj flyttade upp till Trönninge under två år (1940-42) för att Emil skulle lära sig fastgummihantering. Under dessa två år i Trönninge lärde sig Emil fastgummihantering från grunden. Emil såg möjligheter till rationellare produktion i fabriken. Tack vare sin blick för nya metoder byggde Emil till stor del om maskinparken i Trönninge gummifabrik.

Efter de två åren köpte Jorlén och Boström in maskiner för fastgummihantering till fabriken i Torekov, valsverk och hydralpressar med mera, för presstillverkade gummidetaljer och medarbetare anställdes. Den första arbetarstammen lärde Emil Isaksson upp. Emil stannade kvar i företaget till 1949, då han startade egen verksamhet.

Den nya verksamheten, Isakssons Gummifabrik, drev Emil tillsammans med hustru Ester och sonen Börje i den egna fastigheten i Varan där stöveltillverkningen, som var föregångaren till Nolato, en gång börjat 1931.

Marknaden var så här efter andra världskriget helt tom på gummileksaker. Strategiska råvaror fick inte användas till ”onyttiga saker”. Det nya företaget tillverkade leksaker av gummi, docker som pep när man tryckte dem på magen och som bl.a. såldes till EPA.

Från 1952 övergick man till att producera sjukvårdsprodukter för dentalt bruk och grunden lades till den produktion av kofferdam (tandläkargummi) som i dag säljs över stora delar av världen. Ytterligare en ny sjukvårdsprodukt tillkom 1957, i och med att tillverkningen av den så kallade von Rosen-skenan startade. Skenans upphovsman professor Sophus von Rosen hade konstruerat en skena för behandling av nyfödda med höftledsluxation och sökte en tillverkare av gummiöverdrag. Sedan 1975 tillverkas hela skenan komplett av Isakssons Gummifabrik under varunamnet ”Original – von Rosen-skenan”.

Från 1970 är företaget aktiebolag och i dag drivs Isakssons Gummifabrik AB av Emil och Ester Isakssons son Börje med hustru Irma och sönerna Christer och Ronny.

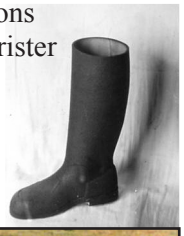

Under 1980-talet uppfördes en ny industribyggnad.

Bäckamannen i Stensån tog förståndet från barnaföderskan

Mor Neta i Mellby berättar om de, som fordom var.

Förmedlad av Thommy Svensson
Författare: L. R—g (Ludvig Rydberg f. Zackrisson
född 1876-01-07 i Småryd 2, Västra Karup
Källa Laholms Tidning

För hundra år sedan rådde vidskepelsen oinskränkt över folket i Höks härad. Den låg som ett hemlighetsfullt flor, som en tryckande men osynlig makt över folkets sinnen i de fattiga torpen och bondstugorna på slätten och på åsen. Vart man gick, var man stod, riskerade man att råka ut för dessa hemlighetsfulla väsen, som oftast vållade skada och förtret. Och de voro verkliga för folket.

Under stenar och ättehögar bodde de små vänliga vättarna, vilkas ljus man stundom hittade på åkrarna, och som ej begärde bättre än att hjälpa folket med deras arbete på åker och äng, fast de ej vågade sig fram förrän på natten. I mera burgna hem kunde en och annan, som hade den rätta förmågan att se. Iakttaga lille Goanissen eller tomten, då han i sin röda toppluva sysslade i stall och ladugård, och man satte ut gröt till honom om julen eller lät åtminstone ett bord stå ständigt dukat, så att husets hemlighetsfulle tjänare kunde ta för sig när han ville. Gastar, osaliga andar efter onda giriga människor, gåvo upp sina skrän, vållade resande skada eller brände om natten rosten av sina gömda skatter. På ängarna dansade älvorna, och man fick ej komma dem nära, ty då kunde man råka ut för älvablästen – elverskud – och då lades sinnet i i dvala, man blev borttagen utan vett och sans. Och de illmariga lustiga lyktgubbarna hoppade omkring med sina ljus i kärren och förvirrade vandraren, så att han gick vilse och kom ut i dyhålor. Fast det visste ju alla: man behövde blott vända rocken eller mössan, så såg man genast, var man befann sig. I skogarna sökte skogsnuvan förvrida huvudet på unga män hon var fager framtill men baktill som en vissen enrissla och i åar och bäckar fanns bäckamannen, näcken som bytte fiol med den unge spelmannen, men som också ville locka människor ut i djupet. Drunknades osälla andar och sjörån ropade ute från sjön, de förra önskade bli begravna i vigd jord, ty havet var på den tiden inte kristnat. Mitt på blanka dagen kunde man råka ut för trollskott, lappskott, som förlamade en och vållade en mycket ont. Trollkäringar och häxor voro ytterst farliga. De förra slog man blodvite, så att deras makt upphörde, de senares onda anslag neutraliserades, om man satte stål, t. ex. ett knivblad över dörren, när de skärtorsdagsnatten foro till Blåkulla. Men nu till min berättelse, som jag har efter min mor och moster Neta i Mellby. Skall jag förtälja den? Kan den roa Laholms Tidnings läsare? Den är inte lätt och humoristisk, ty den handlar om en olycklig ung kvinna. Men den är en sann kulturbild från Sydhalland på 1840-talet, och när jag nu börjat plocka fram varjehanda saker från minnets hyllor. Här är den:

En ung kvinna vandrade en dyster novemberdag i början på 1840-talet från Båstad på väg till Ränneslöv, där hon hade sitt hem. Hon gick med tunga steg, ty hon hade ”råkat i olycka”, och hon kände stunden nalkas, då hennes skam och vanära skulle bli uppenbarad. Hon var med barn och skulle nu hem och bringa sorg och skam även över föräldrarna. Hennes herrskap hade behållit henne så länge som möjligt, ty hon var snäll, tjänstvillig och ödmjuk, men det gick ju inte an att de unga mamsellerna finge nys om något så opassande, och frun ville inte heller ha besvär med en barnbörd i huset. Och så hade pigan måst ta sin ägodelar i ett knyte och gå hem. Med tunga steg och med förtvivlan i hjärtat gick hon över den då för tiden öde, blåsiga Malen och vek av vid Gropmöllan på väg mot Skummeslöv. På bron över Stensån stannade hon en stund och mörk förtvivlan bemäktiga sig henne. Där nere brusade och skummade det mörka, ilande vattnet. Det kunde skänka glömska och vila. Där nere i ån fanns säkert någon höl, som kunde gömma henne och hennes skam. Vad skulle föräldrarna säga, de visste ju ännu intet, och syskonen och grannarna? Och det arma barnet, vars rörelser hon varje stund kände, det skulle bli avskytt och hånat och få heta horunge, och även hon själv skulle få öknamn. Frestelsen var stark, men hon ville inte gå in i evigheten med en synd, ty prästen hade sagt, att självmördare ej kunde bli saliga, och så ryckte hon sig lös och fortsatte sin bittra vandring. Hon följde väl den långa sanddrivan, som kunde gömma henne för nyfikna blickar, och så tog hon sig fram på bivägar och stigar mellan ljung och porstuvorna för att komma osedd fram till stora vägen vid Krogen eller Kroken. När hon mot kvällen nådde dit, var hon efter sin 6 å 7 km. långa vandring så uttröttad, att hon inte orkade gå längre. Häftiga smärtor förebådade också, att hennes stund var kommen. Hon gick in i stugan och stannade innanför dörren. ”Guds fre!” hälsade hon. ”Ja skulle fråga, om jag inte kunde få låna hus här i natt.” ”Guss fre igen!” sa moran. ”Var e I ifrå, och vart ska I hän?” ”—Ja e frå Ränneslöv o har tjänad i Båsta o nu ska jag gå hem,” svarade den

främmande. I detsamma undslapp henne ett stönande ”Ja sar nock horr de e fatt” sa moran, Peternilla. ”Inte e de roligt att få sån påhälsning men en kan ju inte jeva jer ud i natten i sånt vär. Sedd nar, så ska jag göra i ordning sängen.” Den olycksaliga unga kvinnan satte sig ner, och Peternilla, som själv gjort flera sådana ”resor”, bäddade sängen i kammarsed, satte på vatten och lät den sjuka gå till sängs. Det dröjde inte länge, förrän hon gav livet åt ett litet välskapat barn, och Peternilla skötte om henne som så van barnmorska. Efter ansträngningarna somnade den unga olyckliga modern lugnt, och det var snart tid för familjen att gå till vila. Då hördes plötsligt några besynnerliga ljud från kammaren. Moran skyndade in och fann den förlöste i fullt uppror. Hon blickade vildt omkring sig, talade förvirrat och ville inte se eller kännas vid sitt barn. Hon ville rusa upp och ut och bar sig åt som om hon mist sitt förstånd. Men Peternilla, torparhustrun var ett resolut fruntimmer. Sin man, Lars Petter, skickade hon efter lafogdeskan, som förstod sig på allt sorts trösale (naturväsen), och själv sökte hon lugna den vanvettiga. Barnet hade hon genast tagit ifrån henne. Och så kom ladefogdeskan. Hon var genast på det klara med hur det var fatt.”Det är bäckamannen eller necken, som varit framme och tagit förståndet ifrån henne, sade hon. ”Han har väl gett akt på na, när hon geck över ån, och nu vill han dra na te sig. Men vi ska nog sätta stopp för de.” Så tog hon och klippte av naglar på händer och fötter på den sjuka och likaså hår från skilda ställen, och allt detta lindade hon in i en remsa av kvinnans linne. ”Skaffa mig en klövt, Lars Petter!” sa hon. Mannen gick ut och skar av en käpp av lagom längd och klyvde den i ena ändan. I klyften satte hon nu det lilla nystanet, som hon gjort och så sa hon: ”Du kan gärna gå med, Lars Petter, ty jag vill inte gå ensam. Och så gingo de båda ut i den mörka, dystra natten. Lars Petter med skälvade ben, och togo vägen mot ån. Då var där ett floddike, som stod i förbindelse med ån. Tysta hade de gått och tyst tog besvärjerskan av sig sina skor och strumpor. Kavlade upp kjolen o. gick ut i vattnet till knäna. Och där tryckte hon ned käppen i gyttjan med orden: ”Hid ska du gå, och hid ska du trå, och inte te den mänskan du har taed förståndet ifrå!” Sen gick hon upp och tog på sig igen, varefter de återvände till stugan. ”Nå hur e de?” sa hon. ”Jo, det har hjälpt,” sa Petronella. ”Ni hade väl knappt kommed nar te diged, innan hon börja skräna (gråta) och hon sa: ”Men hurdan har ja vaed?” ”Hur har de vatt me mej?” och hon var ve fullt förstånn och frågte efter sin lille glött. Sen frågade de henne , om hon hört eller märkt något besynnerligt, innan hon blev konstig och hon sade, att någon kallat på henne, och då hade hon sagt ja. ”Det skulle du inte ha gjort”, sa lafogdeskan. ” Då fick han makt över dig”. Sen var kvinnan klok och riktig.

Bäckamannens plats i Stensån vid Gropamöllan.
Foto: Thommy Svensson

Docka-Bengtens Nils

– en emigrantberättelse grundad på brev 1947 till vännen Hjalmar Lynander

av: Christel Lindström

Troeds gård i Svenstad 1900. Janne och Sofia Svensson med barnen Niklas, Vilhelm, Karin och Hjalmar samt Jannes mor. Sonen Martin avrest till Amerika samma år

Nils Bengtsson Dock föddes 3 mars 1878 och växte upp på ett torp beläget på utmarken till prästgården i V Karup. Han var son till förre skeppstimmermannen Bengt Peter Andersson Dock född 1831 och Petronella Ebbesson född 1832 i Troentorp. Nils hem gränsade till Svenstad, där Hjalmar Jansson född 1879 bodde. Hjalmar utbildade sig senare till arkitekt på Chalmers i Göteborg och antog namnet Lynander. Nils och Hjalmar var sysslingar på mödernet och goda vänner såväl i skolan som under ungdomsåren.

Nils hade fem äldre syskon födda mellan 1860 och 1870. Bröderna Emil, John och Oscar emigrerade till Amerika, medan August blev sjökapten med eget rederi i Norge. Systern Amalia gifte sig och blev mor till bl a Ida Jansson, känd som lärarinna i bygdens skolor. Modern Petronella Ebbesson dog 1892. Fadern gifte sedan om sig med en ung kvinna. De fick åtta barn varav två dog som små. Bengt P Dock avled 1909.

Nils emigrerade till Amerika 1899 och bosatte sig efter några år i Kalifornien, där han gifte sig och bildade familj. På 1940-talet började Hjalmar Lynander ägna sig åt släktforskning. För att få kompletta släktförteckningar och dela med sig av dessa, kontaktade han också släktingar i Amerika. Hans bror Martin, som emigrerat till Kalifornien 1900, hjälpte till med detta arbete. När Nils, som nu hette Nels Benson, inte avhördes trots flera brev sökte Martin upp honom. Det framkom att Nels led av svår reumatism och inte kunde hantera en penna.

När Nels fick klart för sig att det gick bra att skriva till Hjalmar på engelska bad han sin dotter om hjälp med skrivningen. Resultatet av detta blev 15 maskinskrivna sidor, som även föreligger i svensk översättning. Nedan följer en avkortad version av berättelsen avseende tiden fram till Nels ankomst till Amerika.

”Jag börjar med den aldrig förglömda dagen 18 april 1892, då jag satt vid min moders dödsbädd. Min första reaktion var en känsla av att ha förlorat allt och jag kände mig ytterligt ensam och hemlös. Så småningom försonade jag mig med vad som inte kunde ändras. Jag hade endast att bida tiden till dess jag blev myndig och kunde ta mitt öde i egna händer. Den 12 april 1899 vände jag så ryggen åt mitt gamla hem med alla dess minnen, såväl glada som sorgliga, och med föresatsen att finna en plats, där jag kunde skapa något som jag länge saknat, ett Hem.

Det första steget var färden till Grevie station, där jag, Martin Tullsson, Patrik Persson och många andra vars namn jag glömt samlades, alla med Amerika som mål. Vår ledare var John Starbranch. Nästa etapp var Köpenhamn där jag fick min biljett till den närmaste landstigningsplatsen i USA, som beträffande vårt fartyg var Boston. Efter att ha blivit undersökta och vaccinerade av läkaren gick vi samma kväll ombord på en

ångare destinerad till Hull, England. I daggryningen passerade vi det trånga Öresund förbi Torekov, viftande farväl åt det välkända kustlandet som låg där i klart morgonljus.

Efter att ha rundat Danmarks nordligaste udde satte fartyget rak kurs över Nordsjön. Första dagen sken solen och vattnet var klart och lugnt som en spegel, men under natten blåste en storm upp och fortsatte följande dag. Alla åtta i sällskapet utom jag och vår ledare blev sjösjuka. Sent på lördagskvällen anlände vi till Hull. Söndagen tillbringade jag dels ombord och dels med att bese staden. I mitt minne återkallar jag en roande episod från den kvällen. Martin Tullsson och jag satt på däck i det härligaste månsken, då Martin på fullaste allvar frågade om jag trodde det var samma måne som vi hade i Sverige. Jag svarade att jag inte visste, men att jag trodde att ett så stort land som England nog höll sig med egen måne och jag tror verkligen att han höll det för sant.

Följande dag fördes vi i flock till tåget som skulle gå till Liverpool och anlände dit efter sex timmar. Återigen togs vi i flock nu till en stor byggnad, där vi fann en hopgyttrad samling människor av olika folkslag. Folk som jag läst om men aldrig sett, folk från Ryssland, finnar från de nordligaste skogarna klädda i långa fårskinnspälsar med ullen utåt, folk klädda i silke och grannlåt liknande mynt och med stora örringar samt turbaner. Efter ny undersökning indelades vi i grupper och förseddes med adresslappar. Vårt fartyg hade ännu inte anlänt, varför vi och våra blivande medpassagerare fick bo på ett emigranthotell i fyra dagar.

Liverpool hade mycket som var intressant att se. Det jag mest kommer ihåg var att där fanns de största hästar jag någonsin sett. De drog lass som var riktiga vidunder i fråga om storlek. Jag minns också den obeskrivliga smuts och stank som rådde i hamnen. Den stannade kvar i våra näsborrar tills vi var mitt ute på oceanen.

Äntligen blev det så vår tur att avresa. I en liten båt packades ihop så många som stående fick plats och så fördes vi över till den stora ångaren, som låg ankrad ute till havs. Vi blev eskorterade till våra hytter som befann sig i största oordning. Där arbetades för fullt med att uppsätta tillfälliga britsar, nödvändiga för att härbärgera det stora antal extra emigranter som anlänt. Hela denna inredning kastades i havet innan vi nådde Bostons hamn. Skeppet var nybyggt och ägdes av Canadian Dominion Steamship Company och hade just gjort sin första tur. Nästa hamn vi anlöpte var Queenstown, där några hundra irländska män och kvinnor gick ombord.

Resan över Atlanten var tråkig och enformig. Vi tredjeklasspassagerare hade frihet att uppehålla oss på det stora däcket, men var förbjudna tillträde till de övre däcken. Vädret var gott utom en dag då svår storm blåste upp. Vi fick order att gå under däck varefter luckorna låstes. Vårt sällskap utom jag och vår ledare blev åter offer för sjösjuka. Jag måtte ha fått en god del sjömansblod i arv. Ombord hade vi ingenting att klaga på. Vi fick väl lagad mat serverad tre gånger om dagen. Vad det sanitära beträffar rengjordes och desinficerades våra hytter varje dag, varefter de inspekterades av befälet. Detta försiktighetsmått var absolut nödvändigt med tanke på att skeppets besättning och passagerare utgjorde mer än tretusen människor.

Före landstigningen blev vi åter vaccinerade. Mycket tidigt denna morgon måste vi som innehaft de tillfälliga britsarna i lastrummet utrymma våra platser. Alla britsar och sängkläder skulle nämligen kastas överbord långt ute till havs. Var och en som ville hjälpa till med detta var välkommen och alla i vårt sällskap gjorde detta. Det var sannerligen en lättnad efter allt stillasittande och vi njöt av att kasta bråtet överbord, lämnande bakefter oss ett hav bokstavligen täckt av kasserade saker.

När båten slutligen låg förtöjd i Bostons hamn ägnade vi tiden, tills vår tur kom att gå i land, till att beskåda den oavbrutna strömmen av passagerare som drog förbi. Omkring klockan fyra blev det så vår tur att gå över landstigningsbryggan. Äntligen satte jag min fot på jorden av det land, som för resten av mitt liv skulle bli mitt hem och mitt land. Så kom tullvisitering jämte en del

Nels Benson och Serena Beckkum 1905

formaliteter som ifyllande av blanketter och besvarande av olika frågor, de flesta beträffande bestämmelseort och framtidsplaner. Allt detta utfördes med hjälp av tolk. Min destination var Providence, Rhode Island, där min äldste bror Emil var bosatt.

Patrik Persson ämnade stanna i Boston och skulle mötas av en morbror. Martin Tullsson väntade också på släktingar som skulle möta honom. Själv var jag kvar i hamnen när de alla i sällskap med Johannesa Nils från Erikstorp kom fram till mig. Efter ömsesidiga hälsningar gick vi till ett hotell för att äta middag, vilket var mycket välkommet för oss nyanlända som knappast ätit något på 24 timmar. Jag skulle inte åka till Providence förrän nästa dag och tillbringade natten hos Nils i hans hyresrum. Följande morgon besåg vi staden tills det var dags för mig att åka. Innan dess hade jag sänt ett telegram till Emil med min ankomsttid.”

Fler konfirmationskort?

Jag söker konfirmationskort från hela Bjäre.
Hör av er och berätta vad ni har till Thommy Svensson
thommy@bjareslaktring.se
0768-008430

Hallingasöndan

Förmedlad av Thommy Svensson
Författare: L. R—g (Ludvig Rydberg f. Zackrisson
född 1876-01-07 i Småryd 2, Västra Karup
Källa Laholms Tidning

För mer än 50 år sedan började söndagen närmast efter 2:a böndagen, i mitten av juli, bli en sydhallänningarnas utflyktsdag. Höet var då höstat, och en liten vilopaus i sommarens arbete inträdde. I år för år större skaror sökte de sig till Båstad, där källarmästarna Ludvig och senare Carl Schweitz togo emot med öppna armar – och plånböcker.

Men bjärefolket fick också reda på denna invasion av hallänningar på en bestämd söndag, och ungdomen begavs sig mangrant till Båstad, till Pershög, för att titta på de glada hallänningarna och dansa och skämta med dem. Ty allmänt erkändes det, att hallingarna voro mera ogenerade, livade och glada än skåningarna. De kände sig fria, utsläppta och lösa som i ett fritt, främmande land. De livades av ljusen, musiken folkvimlet – snapsarna och biern, och somliga hoppade i glädjen rätt upp och ner, gjorde krumsprång och ampades på hundra olika sätt. Den tiden hade inte civilisationen utjämnat eller avtrubbat allmogens egenheter och originalitet; var och en gladde sig ogenerat på samma vis som han eller hon brukande där hemma i byn, och nyttjade samma kvickheter och vitsar som där hemma.

Hallingasöndans rykte spred sig vida. Till slut kommo extratåg, fullsatta med hallingar, ända från Halmstad, och bortåt tre, kanske 4 tusen främlingar besökte på den dagen den vackra köpingen och dess attraktioner som blevo allt talrikare för vart år.

Till Båstad kommo då allehanda marknadsgycklare, förevisare av bilder, försäljare, skjutbanor m.m., ormtjusare, blinda vissångare och naturligtvis karamellgummor. Karusell med lejon, hästar, svanar och andra vackra djur att rida på saknades inte, och den snurrade ideligen till tonerna från ett suckande och flåsande jättepositiv. Hur väl minns jag inte den gamla bekanta ”Jag har en blomma på hjärtats grund, Isabella, född av en blick i en avskedsstund, blick från min Isabell”!

Bland nöjena var väl annars dansbanan i Pershög det förnämsta. Den låg högt och fritt strax öster om restaurangen, och där spelade ett utmärkt kapell, en familjetrio. Fem öre dansen kostade det; danserna var inte långa men desto ljuvligare, då man svävade man fram högt över Båstads hustak, halvvägs mot sjunde himlen och med utsikt över den vackra bukten. Men trängseln var så stor en sån här folksöndag, att det gällde se väl före på närmare håll. Det dansades och hoppades på femti olika sätt, man trängdes och knuffades, skrattande och skämtade, sade kanske: skål ! då man törnade mot ett annat par, som förbluffat men glatt skålande igen.

Och så var där då hemlighetsfulla gångar där uppe i liden under jättebokarna, där älskande par kunde lustvandra, och många trevliga ”grottor” att slå sig ned itu. Och lemonad, bier och snaps saknades inte. Där lapades väldiga mängder öl. Men man kunde också köpa kaffe med bröd, det var ju lite finare förstås. --- En konstig kurre, ett slags halvherre, som saknade kvinnligt sällskap, beställde en gång ”fyra kaffe med bröd”, fick det, bjöd flickor till höger och vänster, men de voro skygga och ville ej deltaga i hans kaffefest. Då satte han sig resolut ned och drack upp allt kaffet och åt upp kakorna själv.

Många lustiga händelser utspelades. Vid ett tält, där en jättedam förevisades, var nedslagen en påle, och högt uppe på pålen satt en liten apa, en markatta. Nu bar det sig så, att en lantlig skönhet, utstyrd i en hatt med en hel trädgård av bär och blommor, stannade och stödde sig mot apans påle. Apan blev lysten, äntrade tyst ner, så långt kedjan räckte, och tog med sin lilla hand ett grant lysande körsbär i hatten. Det satt dock bra fast, så mamsellen blev till sin stora förskräckelse grundligt luggad innan bäret slets av.

Den starke skomakaregesällen Hovander i Båstad gick i sällskap med två kamrater upp mot Pershög och mötte en lång gänglig dräng, ”som gav attane fan vad det tänks eller tycks, när han hade tatt sig en tår uppå tand.” Hovander sade till honom att vara tyst, men det ville inte sällen utan frågade om Hovander vågade slå. Hovander gav honom ett bra rapp över ryggen med sin påk. Då blev det annat ljud i skällan: August, August, skrek han och halvsprang upp mot Pershög för att hämta förstärkning och börja ett regelrätt slagsmål. Men H. och hans kamrater blandade sig i folkhopen, så det blev inget av.

Det förekom ej många slagsmål, konstigt nog. Alla voro väl för glada. En gång skulle visst några båstadskämpar velat klappa upp Permånssvenpetersa Kalle och hans bröder och kamrater, men de vågade ej. I stället fick Lillebäjntsa Agust senare på kvällen ett slag av en blydagg, så att hatten sprack ----- men huvudet höll och Agust stöp inte. Det var visst några gjutare, som tagit fel på honom och Kalle.

Många blevo nog ganska ”lurviga”, innan de gingo hem. En körsven låg full och säll i en vrå, och när de sade, att han skulle se om sin häst, som var törstig, lallade han: ”Ge honom en halva bier!” --- Efter hallingasöndan började man till slut fira skåningasöndag veckan efter. Den blev dock aldrig så mycket besökt som den förra.

Slutligen befarade båstadsborna, att de där folkdagarna skulle inverka menligt på badgästfrekvensen, och då började man på alla sätt söka omintetgöra dem. Dansbanan revs, tältplatser hyrdes ej ut, billigt kaffe och öl serverades ej längre, och så har den berömda folkdagen snart blivit ett minne blott.

Men ryktet tycks leva än. Söndagen den 17 juli, alltså i morgon, infaller hallingasöndan i år. Den har lockat till Båstad ej blott det vanliga tivolit med karusell m.m. utan även en stor trupp zigenare med eget danskapell och kabaret och en riktig cirkus med det aktuella namnet Valencia har kommit. Så nog finns det möjligheter att fira folkdagen i år också.

Efterlysning

Bilderna nedan är 2 skolkort från Båstad. Den första bilden är skolan på Torget och den andre är skolan på Lyckebacken. Vet ej något om eleverna på korten. Vilka är de som går på de olika skolorna?

Om Ni känner igen någon eller några svara till Thommy Svensson.
e-post: thommy@bjareslaktring.org
Tel: 0768-00 84 30

Den grymme fogden Pål Rasmus på Vallen

Mor Beata berättar om gasten som bodde i ett träd mellan Hasslöv och Voxtorp.

Förmedlad av Thommy Svensson
Författare: L. R—g (Ludvig Rydberg f. Zackrisson
född 1876-01-07 i Småryd 2, Västra Karup
Källa Laholms Tidning

Där uppe i Voxtorp var för i tiden en förskräckelig gast, som hette Pål Rasmus, berättar mor Beata. Han hade plågat bönder och torpare, och så blev han väl till sist ihjälslagen. Men de ble inte å med en för de, för sen blev han en gast, som gjordes all slags ont och ställde till spektakel så snart han kunde.Han bodde i en gammal ihålig pil vid vägen mellan Hasle och Voxtorp och det var inte roligt att komma där förbi, i synnerhet sen det blivit mörkt. Då kunde hästarna plötsligt råka i sken eller blev vagnen så tung att de stannade. Men då kunde en gå fram och se i hästarnas ögon, då fick man se, vem det var, som åkte med. Och var man gående så kunde en stor svart hund med eldlysande ögon och gap komma emot en, eller fick man höra ett så gruveligt skrik, att bloed isades i en.

En gång var där en husar, som var galen nock att rida i skees med Pål Rasmus. Han hade sitt hem ett stycke länger bort ve väjen. När han kom till pilen, så roba han: >>Hej, Pål Rasmus! E du hemma å vell ria i skees? >> Då rassla de i pilen å husaren försto, att gasten kom. >>Men ja ska ha ett bra försprång>>, sa husaren, >> å så ska jag ha rätt att skjuda tre skott, och för var gång ska du ria tillbaga så lant skottet hördes>>. Pål Rasmus gick med på´et, och husaren re. När han hade reed en bid, hörde han gastaskriged och då försto han, att gasten kom. Husaren re allt vad han kunne, men så hörde han, att gasten va alldeles i hälarna på honom, och då sködd han de första skodded. Då ble han å med gasten, för han feck fara tebaga, så laant lyed hördes. Men snart flåsa han tätt bakom husaren igen. Då skodd han å andra skodded å han tänkte: >>Gud give ja snart voro hemma!>> för nu hördes gasten igen. Så skodd han för tredje gangen o re o kom hem. Han re eng i stuan o löckte dörana och skreg: >>Stäng spjälled!>> Å just som de stängde spjälled, så kom Pål Rasmus å velle vatt nar genom skorstenen. Hästen var svett, så de flödd å en, å husaren våga allri mar ria förbi pilen.

Nu kunde vi barn inte låta bli o fråga: >>Hur hade de gått, om han inte hade kommit in i huset ?>>

>>Då hade gasten krysst (gastkrammat) en, sa mor Beata, å sen hade han allri blett mänska mar>>.

Men Pål Rasmus blev manad ner i jorden, så att folket fick fred!

>>En gång kom prästen i Hasle på kvällen körande förbi pilen, där Pål Rasmus var, och då sprang de ena hjuled å vajnen, som prästen agte i, å så hörde di gasten skratta. Men prästen sa till sin dräng, add han skulle lägga hjuled opp i vajnen, å sen manade han gasten te å gå å bära opp axelen. Å nar de kom hem, tog prästen bogen och tvinga gasten å gå mä te en killa. Där mana han nar en, men han kunne inte få en nar mer än te hoded, för prästen hade gjort en synd, som Pål Rasmus vesste. Men gasten ville kryba nar, om han vart sjunde år fenge ta ete hanatrain (tuppfjät) mod körkegåren, och när han komme did, så skulle han ble fri igen. Prästen var tvongen te å löva´n de, å så kröp gasten nar.

Men vart sjunde år tar han et hanatrain mod körkan, å han har nu kommed en bra bid, de kan en saj, för där han har gått, e gräsed alldeles narvissnad. Och nu e di så rädda, add han skall bli lös igen.

Så berättade mor Beata, och vi barn drogo efter andan, när den rysliga spännande berättelsen var slut.

Denne Pål Rasmus eller som Osbeck kallar honom Pål Rasmuson är en historisk person som föddes i Voxtorps socken, Menlösa by, den 28 april 1647 och dog där den 2 okt. 1715. Han var under många år fogde på vallen och å synes ha varit en efter tidens sätt att se lärd och kunnig man. Men hänsynslös och tilltagsen tycks han ha varit och en grym roffare och bondeplågare. Om hans tilltagsenhet vittnar det förhållandet att han inkräktade all Hasslövs utmark på norra sidan om Stensån, varom sedan fördes process mellan innehavarne av Dömestorp och Vallen, då området efter Göta hovrätts dom återbördades till Hasslöv.

År 1710 testamenterade han 1000 daler silvermynt till Voxtorp och Hasslöv, varav Hasslövs fattiga skulle åtnjuta en tredjedel och Voxtorp två tredjedelar av den årliga räntan. Han sökte väl på detta sätt blidka hatet.

Pål Rasmusons testamente

Anno 1647 den 28 April var jag undertecknad född i Våxtorps Sokn och Menlösa by, där jag blef af mina k. Föräldrar uppfödd til jag kunne mig mitt bröd hos annat Erligt folk förtjena.

Anno 1676 anföllo de danske med en krigsmagt här på landet och komma här i Halland vid denna tiden, och av dem förutan styll eller något annat olagligt sätt blef jag

en vacker summa penningar mäcktig, dem jag mästadelen til underskrefne dato behållit: havfer ock i förenämnde krig mig en stor olycka öfvergådt, i det en Snapphane sköt mitt högra lår tvärt af, däraf jag ledit mycken vånda.

Anno 1669, 70, 71, 72 och 73 öfverfalt mig en faselig och gruesam hjärtångest, den mig bedröfvelig plågande, att jag åfta önskade aldrig vilja äga något af de världslige utan min hälsa och lifs uppehälle. Och som det hafver behagat den store alsmäktige gode Gud mig til min förriga hälsa igen förhjälpa, så jag blefven så frisk som jag tilforn varit, thet Gud ske lof pris och ära evindelig, hvarföre jag af et välbetänkt öfverläggande hafver gifvet och skänkt Et tusende daler Sölfvermynt, at utsättja , som et Capital, hvaraf de fattiga i Hassle sockn njute årligen en tredjedel af räntan och Våxtorps Sokn två tredjedelar årligen af räntan til detta Capital, efter min död at emottaga och där om disponera som för är skrefvit, hafver jag utvalt Magister Daniel Lunnaeus, Pastorn i församl. At komma detta i sin rätta ordning och låta detta på Tinget inprotocollera och handhavas sedan Präst efter Präst i Hassle förvaras och med de 6 socknens män til de fattiga räntan årligen utdela --- 1710. Påfvell Rassmusson.

I testamentet säger han sig ha fått sin >> vackra förmögenhet utan styll eller något annat olagligt>> då danska armén låg i trakten, och att en snapphane skhjutit av hans högra lår. Men man misstar sig nock icke, om man antar att hans förmögenhet till största delen vunnits genom utpressning av torpare o. bönder under hans fogdetid, och att den >>faseliga och gruesamma hjärteångest>>, som plågade honom årren 1669—1673, hade sin orsak i allmogens hat o. hämndlystnad. Man kan också fråga sig, om det var en verklig snapphane, som sköt låret av honom. Osbeck, som i sin högintressanta bok >>Laholms prosteri>> avtryckt testamentet, säger att Pål Rassmunsson ligger begraven på Voxtorps kyrkogård, och att över graven en kåya var uppförd, men att denna i slutet av 1700-talet var mycket förfallen. Om spökeriet, om gasten, nämner han intet, kanske för att skona testatorns minne; ej heller om hans dödssätt får man besked. Men det förefaller troligt, att den gamle bondeplågaren slutligen fallit offer för allmogens hat. Och att han därför trotts gå igen som gast. I en versifierad skildring av kappritten mellan Pål Rasmus och ryttaren heter: Pål Rasmus i livstiden fogde på Vallen, var torparnas fasa och böndernas last, för smygande lönnmordet till sist fallen den döde blev sju gånger värre som gast.

I denna skildring får Pål Rasmus ej blott rida tillbaka, så långt skottet hördes, utan göra en rundtur kring hela ljudområdet. Men jag har skrivit ner historien, såsom mor Beata, berättade den.

Foto från Barkåkra

Till det här numret av Bjäreanor har Ove Johansson kompletterat med intressant bild från Barkåkra i Thure Karlssons bildarkiv. Bilden förvaltas av föreningen Förslövs Socken Förr Och Nu.

Errarp Smedja 1926. Hugo Larsson med fru Märta och dottern Karin. Smedgesäll vid avläggaren.

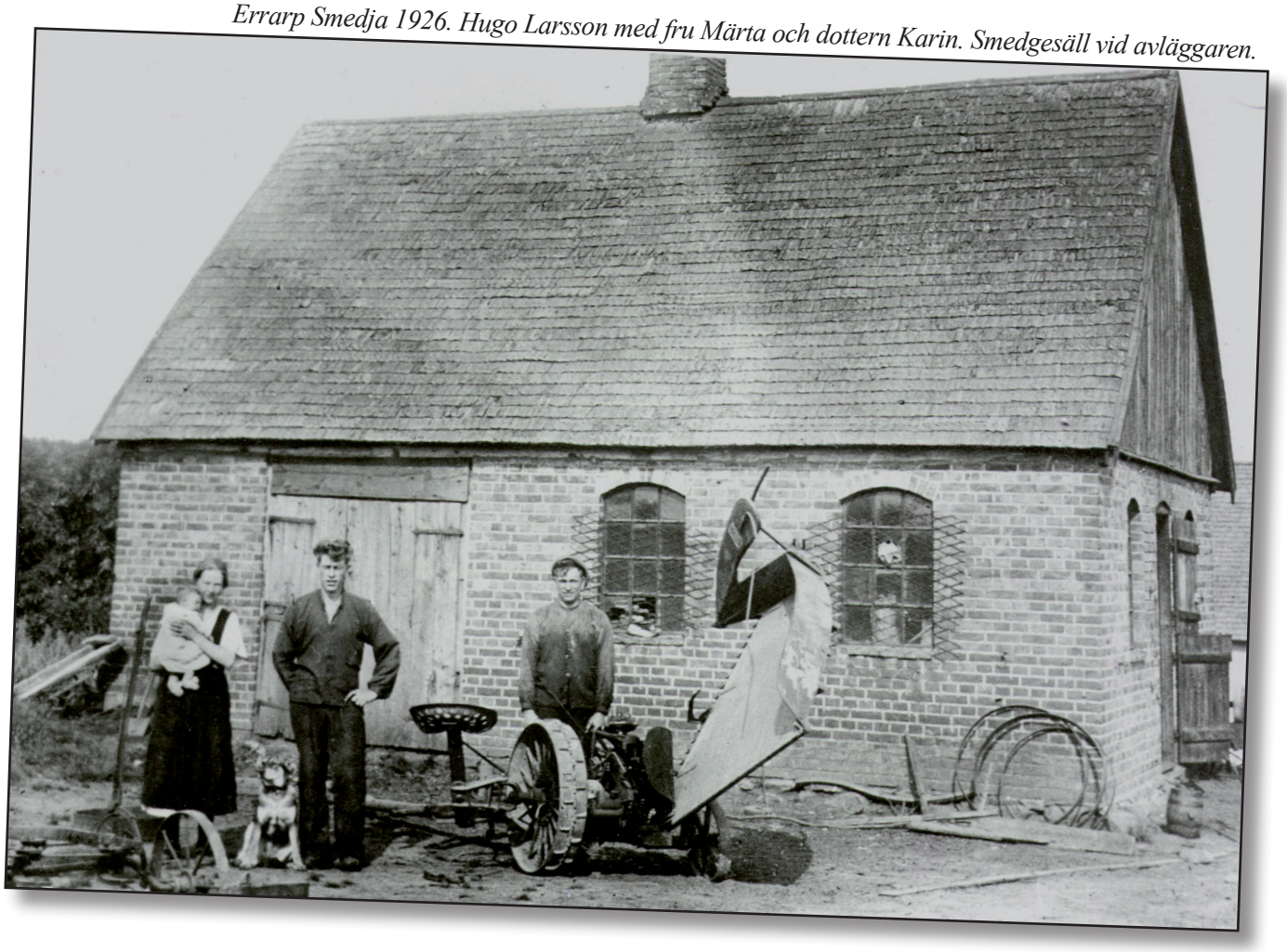

Det är 50-år sedan Bjäre Släktring bildades!

Vi vill gärna ha in mer material till en jubileumsskrift så har du något till den, tveka inte att börja skriva. Har du idéer om speciella aktiviteter som passar jubileumsåret? Hör av dig till någon i styrelsen. Kontaktuppgifter hittar du i vänsterspalten på sidan 2.

Räkenskapsbok från 1700-talet

Henry Ewald boende strax utanför Vejbystrand har i sin ägo en gammal bok han fått efter sin farmor. Boken eller häftet är en räkenskapsbok som behandlar kostnader som jakten "Vandringsmannen" hade. Den går från åren 1790 till 1811. Henry kommer från Lervik och har i sin släkt skeppare som verkade under bondeseglationens tid. I hans antavla har jag hittat skeppare på både hans farfars och farmors sida. Hans ff ff f Jöns Persson (1766–1825) och hans ff fm f Jacob Olsson (1764–1812) var skeppare. Liksom hans fm mf f Mattis Nilsson (1761–1830). hans fm mm f Per Mattson var Coopverdi capten men han seglade nog på större fartyg längre bort från Sverige. Jakten Vandringsmannen höll sig mest i Östersjön och besökte hamnar som Kalmar, Karlskrona, Stockholm och Köpenhamn.

Av: Ove Johansson

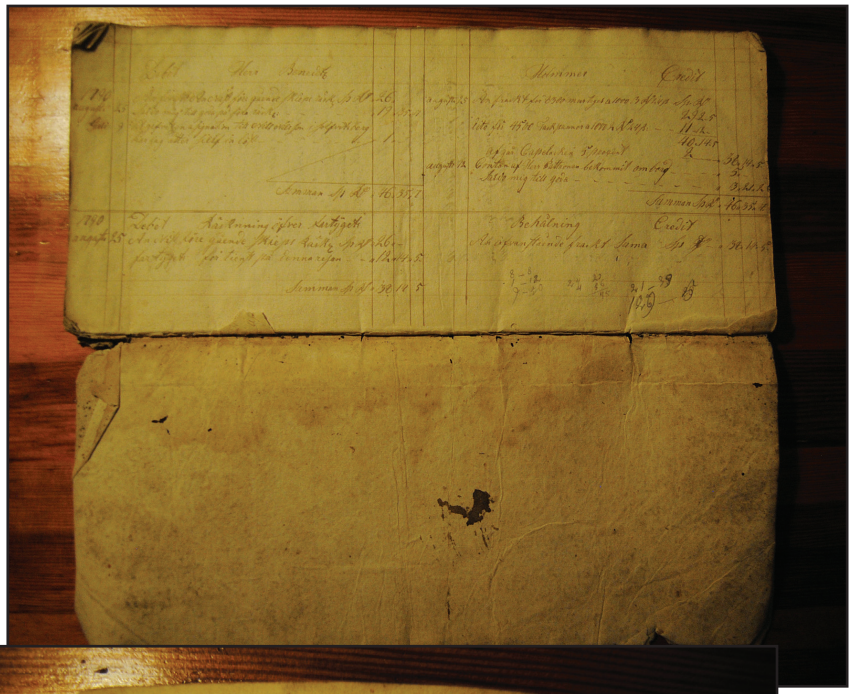

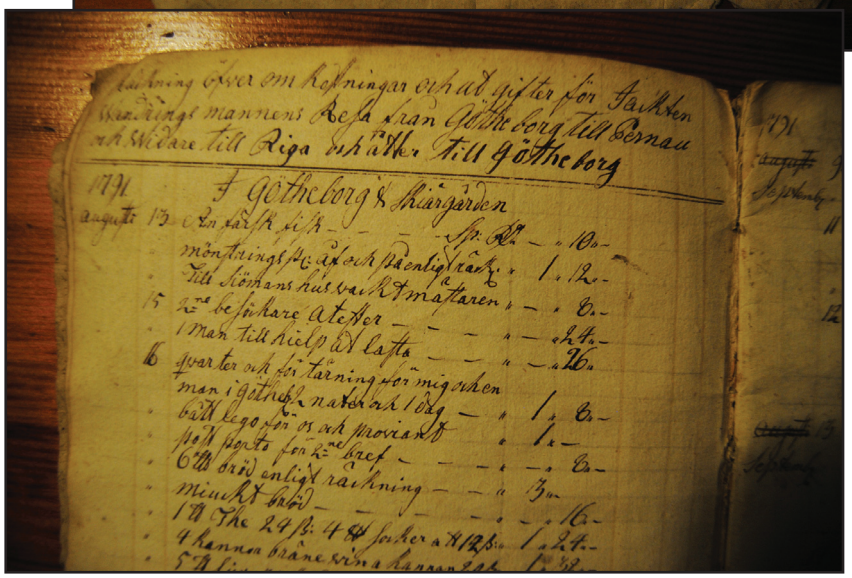

Efterlysningar

Fråga 1:
Är det någon i föreningen som har Rusthållaren PEHR PÅHLSSON i Wanstad, Hjärnarp, död i Wanstad 1808-12-01 i sina anor?
Han vigdes andra gången med ANNA ANDERSDOTTER ifrån Harnacka i Hjärnarp. Hon var född ca. 1757. I microkortsvolymen C:1 för Hjärnarp, som börjar med år 1763, hittade jag följande familj:
Rusthållaren ANDERS PEHRSSON, död 1793-12-24 och änkan BENGTA död 1801-08-10, han 68 år gammal och hon 70 år gammal. Båda döda i Harnacka. Även tre barn till dem, LUSSE född 1765-10-31, ANDERS född 1768-06-08 och PERNILLA född 1771-12-06.

Fråga 2:
När SALOMON NILSSON i Fogdarp Nr 4, Förslöv år 1784-12-19 gifte sig med änkan HANNA PEHRSDOTTER född 1754-01-21 hade hon tidigare varit gift med PEHR PEHRSSON i Fogdarp. Den vigseln skeddei Hjärnarp år 1778 och Hanna står som "Pigan Hanna Pehrsdotter i Bjällagård". Är det någon som vet vilka hennes föräldrar var?
Salomon Nilsson dog i Fogdarp 1812-04-16, 49 år gammal.
Hanna levde hos sin son PEHR SALOMONSSON i Fogdarp år 1822, ca 68 år.

Är det någon som har svar på Anita Carlstedts frågor så skriv ett brev till henne. Ringa går också bra men gör en god gärning genom att använda papper och penna, kuvert och frimärke. Posta brevet!
Märkte Ni att världen gick lite långsammare en liten kort sekund?

Skriv till:
Anita Carlstedt
Bjurbäckens gård 1
688 91 STORFORS
(Ring: 0550-630 22)

Porto betalt

Sverige

B

Föreningsbrev

Returadress:
Georg Ohlsson
Bäckvägen 6
260 91 FÖRSLÖV

För dig som vill börja släktforska!

Välkommen till vår grundkurs som startar den 25 februari i Torekov.
Ingensatans i världen finns så goda förutsättningar för att ta reda på sin egen, personliga historia som i vårt land. Att få veta mer om t. ex morfars mor, var hon kom ifrån, var hon bodde, hur hon levde eller om hon hade några syskon låter väl spännande. Eller varför inte skaffa sig kunskap om hur folklivet i en by var för 150 år sedan eller hur en socken fungerade.

Gun Pålsson, Bjäre släktring, kommer att leda kursen. Vi träffas 6 tisdagar mellan kl 18.30-21.00 i Torekov med start den 25 februari.
Pris 1200:- inkl litteratur.
Anmäler dig gör du till ABF på tel. 042-590 40 eller via nätet www.nordvastskane.abf.se

Kursen är ett samarrangemang mellan ABF och Bjäre släktring.

Mittför kyrkan har vi vår klubblokal i församlingshemmet. Välkomna! Våra öppettider hittar du på sidan 2.
Foto: Thommy Svensson

Du vet väl...

...att föreningen har ett stort arkiv med avskrifter och avfotograferingar av födelse- vigsel- och dödlängder och en del husförhörslängder från Bjäre och södra Halland. Vi har också mikrofilmer med bla domböcker och en del mikrokort över vårt område och dessutom ett stort bibliotek med hembygdsböcker mm.

Som medlem får Du låna hem mot en mindre avgift.

I våra två datorer i lokalen finns egna avfotografterade kyrkoböcker, Släktforskarförbundets CD-skivor som bland annat Sveriges befolkning 1890, 1970 och 1980, Sveriges dödbok 1947-2006 där Du själv kan gå in och söka uppgifter.

Vi har också en del hembygdsböcker till försäljning.

Det finns ochså en del tidningsurklipp bland annat dödsannonser och händelser i Skåne.

Vi har även ett utbyte med andra medlemsföreningar och deras tidningar.

Lämna Er e-post adress

till Göran Toral
Tel: 0708-58 57 91
e-post: goran@toral.se

Kallelse till

Årsmöte

Bjäre släktring

Församlingshemmet,
Hallavaravägen 8 i Hov
mån. den 10 mars 2014 kl. 19.00

Motioner och skrivelser skall vara inkomna senast 1 februari 2014.
Eventuella avsägelser skall vara inkomna senast 1 februari 2014 till valberedningen/styrelsen
För vidare info se hemsidan.